

Suurkapitalismin Maailmankontrolli

POLIITTISEN maantieteen mukaan on tämä maapallo jaettu satoihin eri osiin, jotka osat ovat tarkasti eroitettut toisistaan poliittisilla rajoilla. Kussakin rajoituksessa sanotaan elävän tämän rajoituksen (maan) kansan, jolla on oma valtionsa, hallituksensa, kuninkaansa, keisarinsa, presidenttinsä, sulttaaninsa j. n. e. lukuunottamatta sellaisia kansoja, jotka ovat jonkun toisen "kansan" määräyksen alaisina. Mutta mikäli kansojen todellinen yhteiskuntataloudellinen hallitseminen on kysymyksessä, ei poliittisen maantieteen mukaan voida siitä saada hämääkään käsitystä. Tässä merkityksessä ei maapallollamme enää ole kansoja, vaan määrättyjä taloudellisia ryhmiä, joiden rajoja ei kylläkään nykyään voida erottaa toisistaan siten kuin erotetaan poliittisen maantieteen mukaiset maiden rajat, mutta joiden keskus, sydän, jos niin sanoisimme, on helposti erotettavissa. Tämänlaisia ryhmiä, eli suurkapitalististen teollisuus- ja rahayhtymien kontrolloimia maapallon osia voidaan erottaa nykyään pääasiassa viisi, joissa kaikissa kutakin ryhmää kontrolloiva suurkapitalistien teollisuus- ja rahayhtymä määrää todellisesti kaiken sen, mitä kunkin ryhmän alueella elävien kansojen yhteiskuntataloudellisiin asioihin tulee.

Plebs Leaguen toimittamassa Talousmaantieteessä sattuvasti lausutaan:

«**J**UURI sama pyrkimys yhdistämiseen — trustiutumiseen — mikä on vallinnut kansallisissa teollisuuksissa kuluneen neljännesvuosisadan ajan, on nyt havaittavissa koko maailmassa. Tällaiset yhdistymiset eivät aina ole saaneet muodollista poliittista vahvistamista, esim. Portugalia ei ole muodollisesti liitetty Englantiin, mutta kuitenkin kylmä tosiasia on, että Portugalij on brittiläisen maailmanryhmän vasallivalta — ja niin ovat muutkin maat, jotka ovat riippuvaisia Englannin hielestä, pääomasta, teollisuustuotteista tai merikuljuksesta. Voi todella laatia luettelon tällaisista 'vasalleista', alkaen täysin määritellyistä valloitetuista alueista — siirtomaista — ja mennemä eteenpäin 'alusmaihin', 'vaikutusalueisiin', 'manttaalialueisiin', 'suojelusalueisiin', ja niin edespäin 'vanhoihin ja uskollisiin liittolaisiin' tai — 'itsenäisiin liittotasavaltoihin' asti. Mutta aikamme todellisuutena on tämä brittiläinen ryhmä, eikä joukko erillisiä 'itsenäisiä' yksilöitä.»

Näitä tämänlaisia maailman hallitsijoi-

ta ovat paitsi brittiläinen teollisuus- ja rahakapitalistien liittoutuma, myös Amerikan, Japanin ja Kiinan, Ranskan ja Euroopan muiden Ranskan kanssa liitossa olevien kapitalististen maiden pääomayhtymät, sekä viimeisenä ja heikompana Venäjä itä-Europassa ja Aasiassa. Ja lyhyesti esilletuodaksemme näiden ryhmien tarkoituksen, teemme sen edellä mainitun teoksen sanoilla seuraavasti:

"Kukin näistä ryhmistä pyrkii pääsemään niin paljon 'omillaan toimeentulovaksi' kuin suinkin mahdollista, koettelemalla saada joko suorasti tai epäsuorasti kontrollinsa alaiseksi:

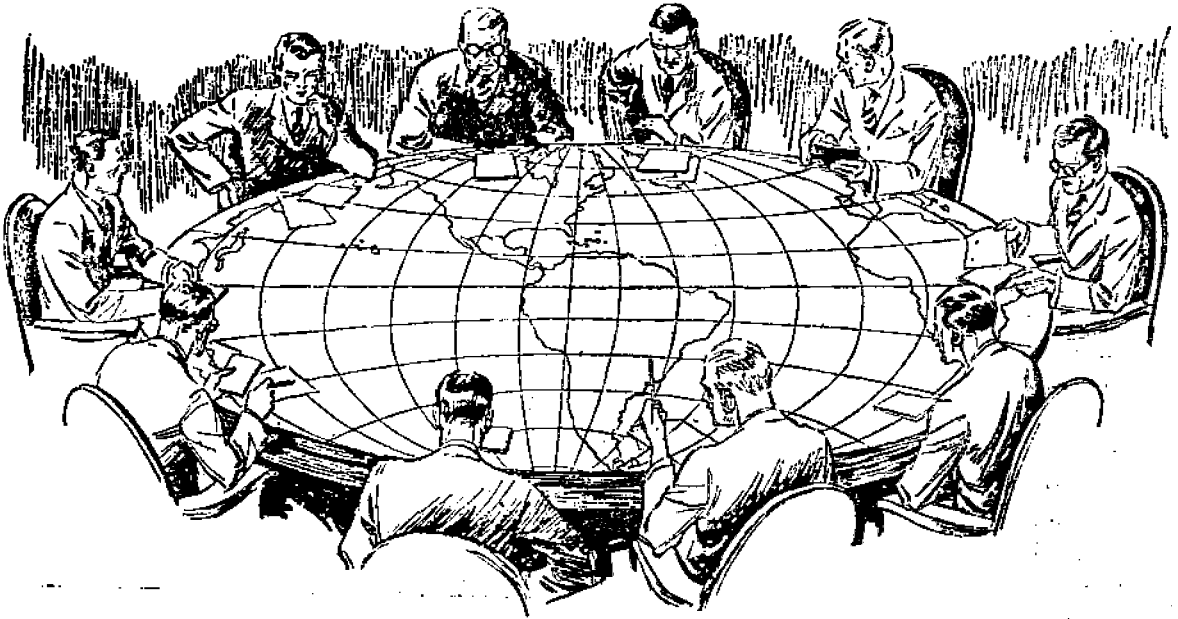
a) riittävän määrän kaikkien välttämättöimpiä raaka-aineita, kuten hiiltä, rautaa, kuparia, öljyä, kumia, puuvillaa, viljaa j. m. e.

b) markkina-alueita tuotteilleen ja kehittämättömiä alueita, jonne rahamiehet voivat sijoittaa pääomiaan, ja

c) maa- ja vesiteitä, joita tarvitaan raaka-aineiden ja valmiiden tuotteiden kuljettamiseen ja jakamiseen.

Loppumaton kilpajuoksu

Aivan kuten esim. General Motors ja Ford yhtiö kilpailevat markkinoista ja

Kapitalistinen tuotantojärjestelmä leviää kaikkialle

raaka-aine lähteistä Yhdysvalloissa, kilpalevat he yhteenliittyneinä ja toisten Amerikan kapitalistiyhtymien kanssa liittoutuneena Amerikan ryhmänä muiden maailman valtaryhmien kanssa. Amerikalalaisten teollisuusyhtymien keskinäinen kilpailu ei estä, vaan pikemmin pakottaa heidät liittymään yhteen muita maailman teollisuusyhtymien liittoutumia vastaan niistä syistä, jotka yllä ovat mainitut. Pääomien hurjasta keskinäisestä kilpailusta aiheutuval kansalliset ja kansainväliset trustit eivät ole vielä kehittyneet niin pitkälle, että ne olisivat keskinäistä kilpailuaan voineet poistaa. Kilpailu on kehittänyt keskittymistä, ja keskittyminen muuttanut kilpailun entistä voimakkaammaksi ja laajempivaikutukseksi.

V. 1914 alkanut maailman sota, johon siihen memnessä kehittyneiden teollisuusyhtymien keskinäinen kilpailu ja riistohalu johti, kiihdytti tilannetta entistä vaikeammaksi sensijaan, että se olisi pulmaa ratkaissut. Varsin mielenkiintoista on lukea Scott Nearingin katsauksen englantilaisen taloustieteen erikoistuntija George Peelin kirjasta *The Economic Impact of America*, jossa osoitetaan miten sodan seurauksena Englanti menetti ylemmytensä maailman valtijaana. Nearingin katsauksen mukaan painostaa Peel mieleen seuraavat viisi kohtaa:

1. Velkasopimuksen alaisena sitoutui Britannia maksamaan Yhdysvaltain kassaan \$180,000,000 vuodessa 62:n vuoden ajan. Vuoteen 1984:ään mennessä on Britannia maksanut \$4,600 miljoonaa pääveleastaan ja \$6,500 miljoonaa korkoa Yhdysvalloille.

2. Sodan aikana Yhdysvaltain ulkomaakauppa kasvoi nopeasti. Se on nyt johtavin maa maailmassa ulkomaisille markkinoille tavarantoimittamisessa. Britannia on toisella tilalla.

3. Sodan jälkeen hyväksyttiin Yhdysvalloissa tuontivero, jossa 495:lle eri tuotetajalle kohotettiin tuontiveroa niin paljon, että niin paljoa keskimääräisesti ei ole korotettu milloinkaan Yhdysvaltain historiassa. Nämä korkeat tullimaksut iskivät joihinkin tärkeimpiin tehdastuotteisiin, mitä Britannia oli lähetetty Yhdysvaltoihin.

4. Yhdysvaltain kauppalaivaston tonninäärä oli ennen sotaa, tai 1900 vain 827,000 tonnia ja 1914, eli sodan alkaessa 1,800,000 tonnia, mutta sodan aikana ja sen jälkeen on se noussut niin huomasti, että on nykyään 11 milj. tonnia. Tämä kantoisuus on iskenyt vaikean loven brittiläisen kauppalaivaston lastiin.

5. Sodan aikana tuli Yhdysvalloista maailman finanssikeskus. New Yorkiin saapuu ja siellä ostetaan enemmän ulko-

maisista lainabondeja nykyään kuin Lontoossa.

Tästä Yhdysvaltain jättiläimäisestä taloudellisesta noususta johtuen on Britannia havainnut olevansa vakavassa asemassa, jonka Peel kuvailee seuraavasti:

“Jos Yhdysvallat on saanut oikeuden seuraavan kahden sukupolven aikana nykeä meiltä satumaisen määrän rikkauttamme vuosittain ja jos se päättävästi yrittää puolueettomilta markkinoilta sulkea meidät ulos tuotteinemme, joista me elämme, jos se on päättänyt lopettaa tavaramme kuljettamisen meidän laivoillamme, jos se on päättänyt sulkea meidän tavaramme ulos maastansa ylettömällä tulleilla ja jos se on innostunut riistämään meiltä finanssien kultaisen valtikan, silloin

“Suur-Britannian paikka ja tärkeys maailman taloudessa tulee nousemaan suuremmaksi kuin mitä se on koskaan menneisyydessä ollut.”

Tähän Nearing lisää: “Kuinka Britannian hallitseva luokka saavuttaa tuon tuloksen? Sen täytyy murskata Amerikka kilpailijanaan seuraavassa maailman sodassa kuten se murskasi Saksan viime sodassa. Tätä Britannian hallitseva luokka ajattelee. Britannian härkäkoira on itsepäinen. Se ei helpolla päästä maailman taloudellisen voiman luuta hampaistaan. Se tuskin milloinkaan tietää, koska se on hävinnyt, koska se ei todellisuudessa ole hävinnyt 300:n vuoden kuluessa. Tänään se kerää voimiansa elämänsä taisteluun. Silliaikaa taloudellinen taistelu jatkuvasti kiihtyy.”

Hyökkäys tyväestöä vastaan

On sanottu, että maapallomme kapitalistiset jättiläisryhmät ovat jo siksi tyyten vallanneet tämän pallon pinnan haltuunsa, että uusien kapitalististen maiden nouseminen tai kapitalismin kehittyminen yleensä alkaa olla mahdotonta. Näin eivät asiat kuitenkaan ole. Sotia tulee syntymään, joiden avulla vielä kiihoitetaan kehitystä ja ne ovatkin kapitalismille vielä tänäpäivänä toinen niistä kahdesta keinosta, joihin se riistovoittonsa lisäämiseksi joutuu turvautumaan.

Työläisten työtehon lisääminen, palkko-

jen laskeminen ja yleensä riiston tehoistaminen luonnollisesti tulevat kapitalisteille ensimmäiseksi pyrkimykseksi silloin, kun niiden keskinäinen voimasuhde on siksi tasapainoinen, että sitä tietä ei riistomahdollisuuksia voida toinen toisensa kustannuksella laajentaa. Ja tässä yhtyvät kaikki kapitalistiset ryhmät. Ei siksi, että joku kapitalisti tai pääoman omistajaryhmä niin erikoisesti vaatisi, mutta siksi, että se on kapitalistisen tuotantojärjestelmän kehityksen ehto. Kun se ehto on loppuun täytetty, on nykyisen järjestelmän päivät päättyneet.

Uusien riistomaiden valtauksessa ja kehittämässä ei olla vielä päästy loppuun. Nykyaikainen tiede on todistanut, että sellaiset kuin esim. troopilliset taudit, jotka ovat olleet esteenä määrättyjen alueiden teollisuudelle avautumiselle, ovat voitettuja. Kumiteollisuus esim. saatetaan asioiden siihen pisteeseen kehittyessä kokonaan siirtää troopillisiin maihin. Samoin monet muut tuotannon alat, joiden tuotamien tavaroiden raaka-aine saadaan tämänlaisilta alueilta. Troopillisten alueiden kansojen riistäminen nykyaikaisilla tuotantomenetelmillä on yhtä helppoa, ellei helpompaa, kuin jo vakiintuneen kapitalistisen yhteiskunnan raatajiston. Troopillisten tautien tilalle voidaan kehittää tuhannet teollisuustaudit yhtä helposti kuin ne on kehitetty meidän keskuuteemme ja troopillisten alueiden raatajien keskuuteen syntyy myös luokkapyrkimys, järjestymispyrkimys ja kapitalismin kukistamispyrkimys, kuten meidänkin keskuuteemme. Kapitalismi luo samat seuraukset kaikkialla. Mitä nopeampaa sen kehitys on, sitä suurempi tarve meillä työläisillä on luokkamme voimien järjestämiseen siinä muodossa, että voimme ottaa meitä tuotannossa ja sodissa murhaavilta suur- ja pienryhmiltä omaan haltuumme maailman sen jokaista kolkkaa myöten, ei jaotellaksemme sitä keskenään kamppaileviin itsenäisiin kansoihin tai näiden kansojen voimakkaimmista kehittyneiden maailman valtaryhmien kontrollialueisiin, vaan tehdä maailmasta yksi alue, jossa elää yksi kansa ilman sotiä, nälkää ja yhteiskunnallisia kärsimyksiä.